

UN PARADOX

Mulțumesc, frate. Să ne plecăm capetele pentru un cuvânt de rugăciune. În timp ce avem capetele plecate, dacă este cineva care dorește să fie amintit în rugăciune, să ne facă cunoscut acest lucru prin ridicarea mâinii.

Tată ceresc, venim smeriți la Tine și mărturisim că nu suntem vrednici, dar pentru că Isus a făcut o cale pentru noi și a plătit prețul, avem îndrăzneală să venim la tronul Tău de har. Doamne, noi suntem aici ca să prezentăm Evanghelia și bogățiile lui Hristos, de aceea avem nevoie de Tine.

Tată, poate printre noi este cineva pe care încerci să-l înveți în așa fel încât să-l poți trimite undeva, în vreo misiune pe care i-ai pregătit-o. Dacă este așa, Te rog să-Ți împlinești scopul, iar pe noi ajută-ne să ne predăm Ție în acest serviciu.

Te rog să privești și spre mâinile care au fost ridicate. Tu știi de ce au fost ridicate și Te rog să le dai ce au nevoie, fiindcă îmi unesc rugăciunea mea cu a lor, dorințele mele cu a lor și le punem împreună pe Altarul pe care se află Jertfa noastră în seara aceasta. Te rugăm în Numele Domnului Isus să frângi pentru noi Pâinea vieții din Cuvântul Tău. Amin.

Puteți să vă așezați.

Îmi pare rău că aseară serviciul a ținut puțin mai mult și am stat până târziu. Astăzi, vom încerca să terminăm cât se poate de repede, așa că vrem să ne apropiem de Cuvânt, cu tot ce este în noi.

Știu că aici sunt și cântăreți... pe Mel Johnson îl cunosc și este aici. L-am rugat să-mi cânte cântecul pe care nu mi-l pot scoate din minte și-l fredonez mereu:

„Lacrimi și roind,” fiindcă îmi place. Cred că va cânta și la dejunul oamenilor de afaceri.

Jim, vreau să fiu sigur că vei cânta acest cântec pentru mine. Dacă ai vreo înregistrare cu el, poți să mi-o dai ca să o asculte și copiii mei. Eu mă simt bine când ajung undeva jos și ascult aceste cântece. La Billy în birou merg tot timpul acele benzi cu cântece și cred că-l ajută.

Să știți că este ceva în ele, au o putere. Uitați-vă, de exemplu, la soldați când cântă acele cântece. Voi știți că în oștirea Domnului, cântăreții mergeau înaintea chivotului, bucurându-se, apoi venea Chivotul și urma bătălia. Deci acesta este felul corect de apropiere.

Acesta este motivul pentru care venim seara în slujbă. Și ce facem? Cântăm imnuri Domnului, apoi vine Chivotul, Cuvântul, și bătălia. Fie ca Numele lui Isus Hristos, Domnul Dumnezeu, să fie înălțat și vrăjmașul să fie pus pe fugă, iar Dumnezeu să aibă biruință în seara aceasta, să-i salveze și să-i vindece pe bolnavi și suferinzi, să-i ridice pe cei apăsați și să Se bucure adunându-și slavă, fiindcă o cerem în Numele Domnului Isus.

Dacă aveți Biblia, aș vrea să o deschideți împreună cu mine. Unii vor să-și însemneze textul din care vorbesc predicatorii. Înainte, îmi aminteam imediat aceste lucruri și nu era nevoie să mi le notez, dar timpul a trecut și acum îmi este tot mai greu să rețin. Eu port o mulțime de răni, din multele bătălii duse, și pe măsură ce îmbătrânesc, nu mai gândesc ca înainte. Haideți să deschidem Bibliile la **Iosua 10.12:**

„Atunci Iosua a vorbit Domnului, în ziua când a dat Domnul pe amoriți în mâinile copiilor lui Israel, și a zis în fața lui Israel: „Oprește-te, soare, asupra Gabaonului, și tu, lună, asupra văii Aialonului!”

Și soarele s-a oprit, și luna și-a întrerupt mersul, până ce poporul și-a răzbunat pe vrăjmașii lui. Lucrul acesta nu este scris oare în Cartea Dreptului? Soarele s-a oprit în mijlocul cerului și nu s-a grăbit să apună, aproape o zi întreagă.

N-a mai fost nicio zi ca aceea, nici înainte, nici după aceea, când Domnul să fi ascultat glasul unui om; căci Domnul lupta pentru Israel.”

Domnul să-Și adauge binecuvântările la citirea Cuvântului Său. Din textul acesta voi vorbi vreo treizeci de minute despre subiectul: **Un paradox.**

Conform dicționarului, Paradoxul este ceva ce pare incredibil, dar este adevărat. Acesta este motivul pentru care este considerat o minune. Paradoxul este ceva despre care mintea omenească crede că este imposibil, și totuși se dovedește că este adevărat. La fel este în cazul unei minuni, pentru că nu poate fi explicată. Este imposibilă și totuși adevărată.

O mulțime de oameni moderniști consideră că zilele minunilor au trecut; ei nu cred că mai există așa ceva, dar eu cred că lumea este plină de minuni și că tot timpul au loc paradoxuri.

De exemplu, eu cred că orice mădular născut din nou, al Trupului lui Hristos, este un paradox. De asemenea, cred că fiecare metodist, prezbiterian sau luteran, care a primit botezul Duhului Sfânt deși este într-o biserică formală care nu crede așa ceva, este un exemplu perfect de paradox. De ce aceasta? Pentru că s-a întâmplat ceva și întreaga ta ființă s-a schimbat, așa că oricine poate vedea aceasta.

Dacă nu ți se întâmplă aceasta, nu ești creștin. Ca să fii creștin, trebuie să se întâmple un paradox, pentru că nimeni nu poate schimba duhul unui om și să-i dea nașterea din nou, decât singur Dumnezeu. Numai El poate face aceasta. Este o minune cum ia Dumnezeu gândirea unui om, pornirile lui, tot ce este el și-l

schimbă din ceea ce a fost în ceea ce este.

De exemplu, cu câteva zile în urmă am fost chemat pentru o problemă pe care o avea o familie. Fiul lor, un tânăr drăguț, umbla cu o fată drăguță și cumsecade dintr-o familie bună, dar la un moment dat i-a venit nu știu ce idee și a părăsit-o. Acest lucru i-a provocat un mare rău tinerei, pentru că el i-a spus că va face un anumit lucru și nu s-a ținut de cuvânt. Mai mult, în loc să vină să-și ceară iertare, cum ar trebui să facă un gentleman, a plecat. În el nu era acest lucru.

Astfel, părinții lui m-au chemat și mi-au zis: „Am vrea să știm ce nu este în ordine cu fiul nostru.”

Uneori nu este ușor să faci anumite lucruri, dar trebuie să fii un credincios cinstit. Fiul lor era creștin sau credincios; el s-a pocăit, s-a botezat și avea un loc între credincioși, dar cu toate acestea nu avea Duhul Sfânt, indiferent cât de mult se gândea că-l are, pentru că între a crede că-l ai și a-l avea cu adevărat, este o mare diferență. Tu poți spune că-l ai și poate arăți unele dovezi, ceva emoțional, dar dacă viața ta nu dovedește ceea ce pretinzi că ai, înseamnă că nu-l ai. Indiferent câte emoții ai, cât de mult sari în sus și-n jos, câte senzații, strigăte, vorbire în limbi sau orice altceva ai avea (ceea ce este în ordine, pentru că și eu cred în aceste manifestări), dacă viața ta nu se suprapune cu mărturia ta, nu-l ai, fiindcă roadele Duhului dovedesc ce ești, așa cum fructele unui copac vorbesc despre acel copac. Și Isus a spus: „...după roadele lor îi veți cunoaște.” (Matei 7.20).

Tatăl băiatului era un irlandez temperamental și cu toane. Întreaga familie este așa, cu excepția lui, care s-a convertit. Astfel, mama și tatăl acestui băiat sunt creștini umpluți cu Duhul Sfânt și l-au adus și pe el pe calea Domnului. Băiatul are șaptesprezece sau optsprezece ani și este un băiat foarte bun, în comparație cu fratele lui care este opusul lui.

Familia mamei lui locuiește în apropierea bisericii, dar credeți că au venit vreodată aici? Nu. Ei știu ce este corect, dar nu pot să se plece și să-și ceară iertare sau

scuze. Nu o fac pentru că nu au în ei acest lucru.

Vreau să vă spun că genele părinților acestui băiat, sunt în el chiar dacă s-au convertit. Acesta este motivul pentru care băiatul are caracterul familiei mamei sale, care nu iartă și nu își cere iertare.

Eu i-am spus tatălui său: „Nu contează cum l-ați crescut. Uitați-vă la familia voastră: toți sunt bețivi, bătăuși, cuțitari și așa mai departe.” Apoi m-am întors spre mama băiatului și i-am zis: „Uită-te la familia ta. Toți sunt niște oameni tăcuți și închiși în ei, care nu vorbesc și nu au nici un pic de respect pentru religie. Dar tu nu ești așa. Dintre toți frații și surorile tale, tu ești blândă, bună și iertătoare. De ce? Pentru că deși ești parte din acea familie, ai primit Duhul Sfânt, și El te-a făcut bună și blândă. Astfel, tu nu mai ai caracterul familiei tale, ci al lui Hristos care locuiește în tine. Ei bine, același lucru trebuie să se întâmple și cu fiul tău.”

Atunci tatăl a spus: „Fiul meu a fost la altar și a fost botezat corect, prin scufundare, în Numele lui Isus Hristos, de aceea știu că a venit la Hristos.”

„Aparent, aceste lucruri sunt bune,” am răspuns eu. „El poate părea credincios și să umble împreună cu credincioșii, dar până când nu este înnoit, născut din nou, îl sfătuiesc să nu se căsătorească, pentru că până când nu vine în el Duhul blând și iertător al lui Hristos, va face viața acelei femei un iad pe pământ. Când se va întâmpla însă aceasta, el însuși va fi un paradox, fiindcă va fi diferit de felul familiei lui. Acum, el încearcă să facă tot ce poate ca să-și biruiască felul său de a fi, dar nu va reuși aceasta prin intelect. Numai Hristos poate face aceasta, iar când îl lasă pe Hristos în el, este biruitor. Da, când va fi născut din Duhul lui Dumnezeu, el va fi un paradox desăvârșit.

Eu am văzut în adunări critici care râdeau și își băteau joc de trezirea Duhului Sfânt, dar după un timp, Dumnezeu i-a apucat pe acei oameni și i-a schimbat, iar acum stau la amvon și predică exact lucrurile de care au râs odată. Felul în care Dumnezeu poate lua un necredincios și să facă din el un credincios, este un

paradox.

Mă întreb ce fel de medicament științific s-ar putea da ca să schimbi mărturia unei persoane care spune că zilele minunilor au trecut, și ca să scoți ura și răutatea din ea? Nimeni nu poate explica cum este posibil așa ceva, fiindcă este un paradox, o minune a lui Dumnezeu. Când un om este schimbat, devine o făptură nouă în Isus Hristos, o creație nouă. El nu mai este ce era înainte, ci este o făptură absolut nouă în Hristos.

Chiar și lumea în care trăim este un paradox, prin felul în care a fost creată. Astfel, în Evrei 11.3 scrie: *„Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.”* De unde a luat Dumnezeu material ca să facă lumea aceasta? Cum a procedat? Biblia spune că a fost alcătuită și pusă laolaltă. Toate componentele și structura ei au fost puse împreună prin Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă acesta nu este un paradox, nu știu care altul ar putea fi. De unde a luat materialul care nu exista? A trebuit să-l aducă la existență. Este un paradox că lumea există în seara aceasta.

Tot un paradox este și felul în care pământul rămâne pe orbită acolo în spațiu. Cum poate sta agățat într-un loc și în același timp să se învârtă cu o mie o sută de mii pe oră? Rotația lui este atât de perfectă că nu întârzie nici măcar o secundă. Dacă s-ar opri sau s-ar mișca în sus sau în jos, tot Sistemul solar al lui Dumnezeu s-ar da peste cap. Dar se învârte timp de un an (în jurul soarelui) și nu dă greș niciodată cu anotimpurile.

Spuneți, ce îl ține acolo sus și-l face să se rotească perfect de fiecare dată? Oamenii nu au găsit nici un instrument atât de perfect, dar pământul se învârte perfect. De ce? Pentru că este lucrarea lui Dumnezeu; este un paradox. Așa a poruncit Dumnezeu să fie și așa este.

Dar cum este cu luna? Deși este la sute de mii de kilometri depărtare de pământ, luna controlează fluxul de pe pământ. Fiecare planetă stă la locul ei și o

influențează pe cealaltă.

O, ce predică aş putea face de aici! Dacă fiecare creație a lui Dumnezeu ar sta la locul ei, ar avea influență una asupra celeilalte, dar noi ne-am lăsat duși de niște capricii, am format o organizație și ne-am separat din pricina necredinței, așa că am dus tot sistemul creștin într-o mare confuzie. Dacă fiecare om ar sta la locul lui, ar fi un paradox al lui Dumnezeu să vezi cum El ar putea să-i aducă împreună pe prezbiterieni, luterani, baptiști, metodiști. Dacă ne-am întoarce la Cuvântul lui Dumnezeu s-ar întâmpla un adevărat paradox. Atunci toată biserica ar fi într-un acord, dar nu pe baza unui crez, ci pe baza Cuvântului, așa cum este scris, fiindcă Biblia spune că *„nici o prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură.”* (2Petru 1.20).

Cum influențează luna pământul? Nu cu mult timp în urmă, un prieten de-al meu a săpat niște puțuri pentru petrol, în Kentucky. Când răsare soarele, pe tot pământul are loc fluxul, așa că nivelul apei sărate crește. Nu contează că este la o adâncime de câteva sute de picioare, apa sărată umple acele puțuri săpate.

Când Dumnezeu dă o poruncă, totul trebuie să asculte de El. De aceea cred că Dumnezeu va avea o biserică fără pată și fără zbârcitură: fiindcă așa a poruncit El și așa trebuie să fie. Dumnezeu o va avea pentru că așa a spus Cuvântul Lui.

Luna influențează fluxul și refluxul și toate influențează pământul. Priviți o stea căzătoare. Noi o numim stea, dar ea nu este o stea, ci este o lumină. O stea nu ar putea călători atâta distanță, pentru că dacă o stea s-ar muta de pe orbita ei, probabil ar influența tot ciclul întregului Univers. Așa ar fi. Pentru ca sistemul lui Dumnezeu să funcționeze, totul trebuie să rămână la locul lui.

Tot așa, noi trebuie să stăm în locul nostru ca fii și fiice de Dumnezeu. Dacă n-am fi căzut atunci în urmă, lucrurile ar sta altfel, adică n-ar fi moartea și toate celelalte. Dar mulțumiri să-I fie aduse lui Dumnezeu, pentru că atunci când El însuși va pune lucrurile la locurile lor, va veni un paradox. Da, va fi un paradox.

Dacă un om nu crede în minuni, în existența unui paradox, cum poate explica prin inteligența lui lucrurile care nu pot fi explicate? Este imposibil de explicat de ce pământul și întregul sistem solar se învârt într-un mod atât de desăvârșit, sau cum influențează luna pământul. Cum este posibil ca seva copacului să coboare toamna jos în rădăcină, iar primăvara să urce înapoi, cu o viață nouă, fără ajutorul vreunei inteligențe? Acesta este un paradox pe care nu îl poate explica nimeni. Noi nu știm cum se face lucrul acesta, dar Dumnezeu știe, de aceea este tot timpul un paradox. L-am văzut de atâtea ori încât este ceva obișnuit, dar felul cum face Dumnezeu aceasta, este un mister; ne depășește.

Aceasta este problema și cu pentecostalii. L-am văzut pe Dumnezeu făcând atât de multe paradoxuri, încât ne mai gândim la aceasta doar ocazional, deși ar fi bine să ne oprim o clipă și să analizăm lucrurile. Dumnezeu este pretutindeni, iar timpul, această „piesă” veche, ticăie până când se va revărsa drept în veșnicie, fiindcă așa a făgăduit Dumnezeu. Noi știm că aceasta este un paradox.

Lui Noe i-a fost greu să spună generației de intelectuali din zilele lui, că va ploua pentru că așa spune Cuvântul lui Dumnezeu. Fără îndoială că acest lucru nu a fost în acord cu rezultatele cercetărilor științifice, care arătau că în cer nu exista nici măcar un strop de apă. Dar vedeți, Noe a spus că va ploua, fiindcă Dumnezeu a spus aceasta. El a spus aceasta prin credință, înainte de a cădea un strop de apă.

De aceea spunem și noi la fel. Când ei zic: „Păi, Isus a spus că vine cu mult timp în urmă! De sute de ani se spune că vine! Chiar și apostolii au spus că va veni în generația lor!” acest lucru nu ne împiedică deloc, ci continuăm să credem că El va veni. Cum? Nu știu, dar Dumnezeu Îl va trimite. El a făgăduit aceasta și știu că va veni.

Deci Noe putea să spună doar: „Așa a spus Dumnezeu!” deși acest lucru nu a primit aprobarea științifică a aceluși timp, dar când a venit timpul să se împlinească Cuvântul, a plouat întocmai cum s-a spus. Acela a fost paradoxul aceluși timp: să te gândești că va ploua de unde nu era nici un strop de apă. Dacă este crezut pe Cuvânt, Dumnezeu poate face un paradox; poate face o minune. Și fiecărui om

care este născut din același Duh care face minuni, îi este ușor să creadă minunile, fiindcă este o parte din Dumnezeu. Amin.

Un fiu sau o fiică de Dumnezeu sunt născuți din Duhul lui Dumnezeu, nu printr-o denotațiune, nu printr-un crez, nu printr-o strângere de mână, ci printr-o naștere prin care au murit față de gândurile lor intelectuale. Astfel, tu însuți ești un paradox, pentru că ai fost întors de la moarte la viață. Toată ființa ta intelectuală este o creație nouă în Hristos Isus, este un paradox.

Dumnezeu rostește Cuvântul, iar copiii Săi Îl cred. Știința nu poate dovedi cum se face, ei nu știu nimic despre aceasta, dar copiii Lui cred oricum, așa că Dumnezeu face un paradox. Îl face așa, pentru că același Cuvânt al Lui, care după ce a fost rostit a adus lumea la existență, împlinește fiecare promisiune făcută de El.

De aceea nu s-a clătinat Avraam, prin necredință, la auzul făgăduinței lui Dumnezeu, ci a fost convins că El era în stare să împlinească ceea ce a spus că va face. Deși avea o sută de ani, iar Sara nouăzeci, el nu s-a îndoit că va avea un copil, fiindcă știa că Dumnezeu putea face să se întâmple orice paradox, orice minune, și a făcut-o.

Gândiți-vă la cei trei tineri. Cum poate face știința de astăzi ca un om să intre într-un cuptor încins? O, mie mi-e frică să spun câte grade sunt acolo! Totuși, în cartea lui Daniel scrie că ei au intrat și au stat în acel cuptor încins, deși toți credeau că se vor face cenușă. Chiar și soldații aceia voinici, care i-au aruncat în cuptor, au pierit din pricina acelei fierbințeli. Dar cei trei tineri au intrat în cuptor, au stat în el un timp și au ieșit afară fără să li se fi întâmplat nimic; nu miroseau nici măcar a fum. De ce? Dumnezeu făcea o minune! Atunci când omul este pregătit să admită că Dumnezeu este adevărat, are loc un paradox autentic al puterii lui Dumnezeu împotriva oricărui vrăjmaș. El își ține Cuvântul și îi onorează pe cei ce cred în El; pe cei ce cred în paradox.

Iosua era un mare luptător și am citit despre el în cartea lui Iosua, capitolul 10. El

era un prieten al lui Dumnezeu, era un mare general și a trăit sub influența prorocului Moise.

După ce Moise a fost luat, Iosua a primit însărcinarea să ducă poporul în țara făgăduită și s-o împartă. Astfel, a luat locul lui Moise și a devenit generalul lui Dumnezeu.

Și Dumnezeu i-a zis: *„Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise...”* (Iosua 1.5). Aceasta a fost suficient pentru Iosua, fiindcă El i-a spus: *„Nu te teme, căci Domnul Dumnezeu este cu tine oriunde vei merge și orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru vi-l dau, cum am spus lui Moise.”* Așadar, urmele de pași înseamnă posesie: toată țara era a lui prin făgăduință.

Cu mult timp înainte de a se întâmpla aceasta, în vremea când a fost iscoadă împreună cu Caleb, ei i-au văzut pe acei uriași dintre amaleciți, fereziți, hetiți și așa mai departe, și au văzut și zidurile groase ale Ierihonului, pe care putea merge un car de luptă. Necredincioșii dintre ei au spus: „Noi suntem ca niște lăcuste pe lângă oamenii aceia!” dar Caleb și Iosua au zis: „Noi suntem mai mult decât în stare să biruim.” De ce? Pentru că Dumnezeu spusese: „V-am dat această țară; este a voastră!” Nu conta cât de mare era împotrivirea sau cât de imposibil părea: Dumnezeu spusese că era a lor. Oh! Dumnezeu este în stare să împlinească ceea ce a făgăduit.

Era un paradox să vezi o mână de oameni neînarmați, sau înarmați cu niște arme rudimentare, care veneau din deșert și mergeau să-i învingă pe acei uriași. Era un paradox, dar Dumnezeu știa că au curaj. El le-a dat făgăduința, iar ei s-au dus și au făcut exact ceea ce a făgăduit Dumnezeu.

Acesta este punctul în care cădem noi, predicatorilor! Aici cade biserica. Această trezire, aceste campanii mari ținute de-a lungul țării, ar fi trebuit să pună vrăjmașul pe fugă, dar în loc de aceasta, ne luăm după mofturi și răspândim sloganuri de felul: „Să facem mai mult pentru gruparea noastră!” Prin aceasta, vă despărțiți de

Cuvânt și acceptați alte lucruri, după care ridicați tot felul de organizații și începeți altceva. Acesta este adevărul. Așa a fost în zilele lui Luther, Wesley, Moody, Sankey, Knox, Calvin și toți ceilalți. Ei nu au ochii la trezire, ci la ceea ce pot face pentru ei înșiși.

Dar știți ce s-a întâmplat? Iosua nu era acel fel de om. El avea nevoie de timp. Soarele apunea și vrăjmașul... Trezirea era aproape de sfârșit, așa cum este și astăzi, iar Iosua știa că dacă ar fi așteptat, vrăjmașul s-ar fi reorganizat și ar fi fost mai greu să câștige bătălia. Și știți ce a făcut? El știa că Dumnezeu le-a promis acea țară, dar mai avea nevoie de timp, și pentru că soarele era pe punctul să apună, a spus: „Soare, stai pe loc!” Amin. Într-adevăr, un paradox, pentru că soarele a stat pe loc aproape o zi și luna nu s-a mișcat din locul ei.

Referindu-se la aceasta, Biblia spune că *„N-a mai fost nicio zi ca aceea, nici înainte, nici după aceea, când Domnul să fi ascultat glasul unui om.”* (Iosua 10.14).

Poate zici: „Oh, dacă aș fi trăit în zilele acelea!” dar Isus a spus în Marcu 11.23-24: *„Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare”, și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.*

De aceea vă spun că orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.” Aceasta înseamnă har și paradox și pentru timpul nostru. Sigur că da.

Soarele și luna au stat pe loc până când Iosua și Israelul au avut biruință asupra vrăjmașilor lui. De ce? Pentru că era la datorie.

Desigur, dacă te-ai duce și ai spune: „Vreau să vă arăt că pot face aceasta!” și apoi ai zice: „Munte, mută-te!” nu se va întâmpla nimic, dar dacă ești la datorie, fiindcă Dumnezeu ți-a poruncit să faci ceva, este altceva. Atunci este la fel ca atunci când

El i-a zis lui Moise: „*Pentru ce strigi către Mine? Vorbește poporului!*”

Oamenii de astăzi strigă: „Ce se va întâmpla, Doamne? Ce se va întâmpla?” Vorbește și du-te mai departe. Așa este. Dumnezeu ne-a însărcinat să facem ceva, așa că haideți să facem! Nu stați deoparte și spuneți: „Oare cum se va putea întâmpla lucrul acesta, pentru că este așa și pe dincolo...” Nu are importanță cum este, fiindcă dacă Dumnezeu a spus așa, o va face, pentru că El este încă Dumnezeul minunilor.

Cu siguranță a fost un paradox atunci când s-a oprit soarele. Odată am discutat despre aceasta cu un om de știință care era învățător în Biblie și i-am zis:

„Parcă spuneai că pământul se învâртеște. Aceasta înseamnă că Biblia greșește când spune că s-a oprit soarele? În cartea lui Iosua scrie că soarele s-a oprit.” Ei bine, el nu a știut ce să răspundă. Dar soarele s-a oprit cu adevărat, nu a mai făcut nici o mișcare. El mi-a zis: „S-a oprit pământul.”

„Păi, mai devreme ai spus că dacă s-ar opri pământul, nu ar mai fi gravitație și toate ar cădea de pe el. Cum este de fapt?”

Vedeți, este un paradox. Amin. Dumnezeu a oprit rotirea întregului sistem (Amin), pentru că un om a spus: „Stai pe loc până câștig bătălia aceasta!” Acesta este într-adevăr un paradox. Amin.

A fost un paradox atunci când toată oștirea lui Israel s-a retras într-un colț, de frica unui uriaș ca aceia preistorici. Toată oștirea instruită a lui Saul care era formată din bărbați cu un cap mai înalți decât restul oamenilor, tremura în cizme înaintea uriașului Goliat. Nimeni nu avea curaj să meargă și să stea înaintea lui.

Dar iată că a apărut un flăcău amărât, mai necioplit, care cântărea cam nouăzeci

de pounds (40,8 kilograme), îmbrăcat doar cu o piele de oaie învelită în jurul lui. Și el a zis: „Este o rușine pentru oștirea Dumnezeului celui viu! Cum stați aici și îl lăsați pe acest netăiat împrejur să sfideze oștirea Dumnezeului celui viu?”

Când a fost adus înaintea lui Saul, acesta i-a zis: „Nu ești decât un tinerel, iar el este războinic încă din tinerețe. Cum vei putea sta înaintea lui? Uită-te la tine și uită-te la el.”

Și ce a făcut? David nu a ales o suliță, nici o sabie, ci a luat o praștie. Și singurul loc în care putea să-l lovească pe acel uriaș, a fost drept în frunte, între ochi. Sulița aceluia filistean avea paisprezece picioare (4,26 metri). Era atât de lungă încât putea să-l ia pe micuțul David și să-l țintuiască într-un pom, ca să-i mănânce păsările hoitului.

Dar ce s-a întâmplat? Când Dumnezeu l-a luat pe micuțul acela necioplit, care nu avea instruirea unui soldat, fiindcă era doar un copil care avea credință în El, s-a întâmplat un paradox prin care a făcut de rușine întreaga oștire. Vedeți? Dumnezeu a făcut aceasta printr-un paradox. Amin.

El este și în seara aceasta același Dumnezeu, un Dumnezeu al paradoxului ca și atunci. El a adus groaza în oștirea vrăjmașă, care a început să fugă, fiindcă a văzut că acel flăcău credea într-un Dumnezeu care putea provoca întreaga natură; un Dumnezeu care poate face orice dorește, dacă omul crede Cuvântul Lui. Cu siguranță! Acela a fost un paradox.

Moise, un mare militar, a încercat să-l elibereze pe Israel prin propria sa putere, dar nu a reușit. El a omorât un egiptean, dar prin aceasta a dat de necaz, fiindcă a făcut după gândirea lui. Dar când a luat acel toiag uscat din deșert, a doborât întreaga oștire egipteană. Amin. Dacă acesta nu este un paradox, nu știu care altul ar putea fi. Când a întins toiagul acela spre mare și i-a poruncit să se închidă la loc, a înecat întreaga oștire a Egiptului, într-o clipă a distrus întreaga națiune. Și aceasta, doar cu un toiag. Amin.

Este un paradox felul cum a condus Israelul prin pustie timp de patruzeci de ani, iar când au ieșit de acolo, nu era nici măcar un suferind printre ei. Acesta da paradox. Da, domnilor. Ce om mare a fost și ce a făcut Dumnezeu pentru el, fiindcă l-a crezut. A fost un paradox. Da, domnilor.

A fost un paradox când Dumnezeu l-a ales pe Mica să înfrunte patru sute de proroci învățați ai lui Israel, fiindcă el a stat pe Cuvântul lui Dumnezeu, în ciuda întregii opoziții din jur.

Cei patru sute de proroci i-au spus lui Ahab și lui Iosafat: „*Suie-te, căci Domnul este cu tine!* Noi tocmai am avut o descoperire de la Dumnezeu. Iosua a făcut împărțirea și țara ne aparține. Dar iată că acei filistenii mănâncă porumbul de pe câmpurile noastre. Acesta este unul dintre motivele pentru care știm că descoperirea noastră este corectă.”

Însă Dumnezeu l-a ales pe omul acela micuț, pe Mica, un bărbat care nu putea fi atras în nici o asociație, iar când a venit acolo, el a stat cu Cuvântul Domnului. Și el i-a zis împăratului: „Du-te, dar să știi că am văzut Israelul risipit ca o turmă fără păstor.” A fost un paradox că Dumnezeu era susținut de un omuleț neînsemnat, în fața unui grup de patru sute de proroci israeliți care proceau greșit. Cum a știut Mica, un om neînsemnat, că avea dreptate? Pentru că stătea pe Cuvânt. Ilie spusese același lucru, așa că, cum ar fi putut să binecuvânteze el ceva ce fusese blestemat? Era un paradox, dar Dumnezeu a făcut să se întâmple acest lucru. Cu siguranță.

A fost un paradox când acel băiat drăgălaș, cu buclele atârându-i pe umeri, poate legate cu o fundă, un pic sisu, a rupt cu mâinile goale fălcile unui leu de cinci sute de pounds (227,6 kilograme). Amin. Numele lui era Samson. Dar ce s-a întâmplat? Înainte ca să poată face aceasta, a venit peste el Duhul Domnului.

Aceasta a cauzat paradoxul. Un paradox ca acesta ar pune sala aceasta în clocot, dovedind slava lui Dumnezeu. Dacă oamenii ar primi dragostea lui Dumnezeu și s-

ar ruga, ar fi într-adevăr un paradox. Cu siguranță.

Când Samson, acel băiat drăguț, cu șapte bucle atârând pe spate, a omorât leul cu mâinile goale, a fost un adevărat paradox. Cu siguranță.

A fost un paradox și atunci când a ucis o mie de filistenii cu o falcă de măgar. Păi, acele coifuri și armuri de aramă cântăreau probabil o sută de pounds (45 de kilograme), iar pe lângă aceasta, aveau și acele scuturi și sulite și erau bine instruiți. Totuși, Samson a luat acea falcă de măgar, mort de vreo patruzeci sau cincizeci de ani, care ar fi fost suficient să fie doar atinsă de un fier și s-ar fi zdrobit în milioane de bucăți, dar el avea o singură însărcinare: să lupte și să ia acea țară. Samson a fost născut și crescut să omoare acea națiune. Aleluia!

O, dacă ar realiza biserica de ce este aici! Dacă biserica penticostală și-ar da seama de ce este aici! Ce reprezentați voi? De ce ați ieșit afară din lucrurile lumii ca să fiți ceea ce sunteți?

El știa pentru ce s-a născut și știa pe ce stă, de aceea ceea ce avea în mână nu schimba cu nimic situația. El i-a așteptat pe filistenii și probabil a trebuit să se urce pe o piatră ca să fie la nivelul capetelor lor. Și când l-au atacat, i-a culcat la pământ, într-o parte și-n alta, așa că o mie au căzut morți. Este un paradox că acea falcă de măgar nu s-a zdrobit și este un paradox că o falcă de os a trecut prin grosimea acelor coifuri de aramă, omorând o mie de filistenii. Și la final, Samson ținea încă în mână acea falcă și era la fel de bună ca atunci când o luase de jos. Amin și amin!

El este încă același Dumnezeu pentru fiecare om care a fost chemat să ia Cuvântul lui Dumnezeu și va sta pentru el dacă nu este un laș. Samson ar fi putut să fugă, dar nu a făcut-o. Corect.

A fost un paradox când Dumnezeu l-a chemat pe Ioan Botezătorul, fiul unui mare

preot care aparținea unui mare seminar. De ce nu a călcat pe urmele tatălui său, fiindcă acesta era obiceiul? A fost un paradox când Dumnezeu l-a dus în pustiu ca să-i spună cum va fi Mesia și care va fi semnul Lui. Acela a fost un paradox chiar și pentru oamenii din zilele acelea. Da.

Când fecioara a născut, a fost un paradox. Vedeți? Ca să Se poată face cunoscut oamenilor, Dumnezeu a trebuit să Se arate în trup. Marele Duh, Dumnezeu, a fost înainte să existe lumina, un atom, o moleculă sau altceva. El a fost întotdeauna Dumnezeu. O, ce mare este El! El este din veșnicie în veșnicie. Întotdeauna El a fost și va fi Dumnezeu. Astfel, cea mai înaltă formă de Viață, a devenit un germen mic în pântecul unei fecioare, ca să împlinească propria SA Lege, ca să plătească pedeapsa Legii Lui, moartea. Nimeni nu poate explica cum S-a arătat Dumnezeu în trup, cum marele Dumnezeu al cerului și al pământului S-a arătat în trup prin nașterea din fecioară.

Știința nu poate spune cum s-a realizat nașterea din fecioară, dar Dumnezeu a făcut-o. Toți oamenii au venit prin fire și nici un om nu a putut fi ajutat de un alt om, fiindcă toți eram într-o mare încurcătură. Atunci a venit jos Dumnezeu însuși, prin naștere. Acolo era sângele lui Dumnezeu, de aceea El nu a fost nici evreu, nici dintre neamuri. Sângele vine de la partea bărbătească, dar în acest caz a fost Dumnezeu, Creatorul, care a creat o celulă de sânge în pântecul Mariei, făcându-și un cort în care a venit și a locuit.

„Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine.” (2Corinteni 5.19). Chiar cuvântul „Hristos” înseamnă „Unsul.” Oh, El era Dumnezeu; Dumnezeu a locuit în plinătate în acel trup. Amin. *„Căci în El locuiește trupestă toată plinătatea Dumnezeirii.”* (Coloseni 2.9). Acesta era un paradox, iar oamenii din acele zile s-au poticnit în El, așa că l-au zis: *„Tu, care ești un om, Te faci Dumnezeu.”* (Ioan 10.33). Acest lucru îi face încă pe oameni să se poticnească, dar paradoxul a mers mai departe. El era Dumnezeu și este încă Dumnezeu. Da, domnilor. El este Același ieri, azi și în veci. Da, domnilor.

Nașterea din fecioară a fost o taină pentru oameni. Ei nu au putut s-o înțeleagă,

așa cum astăzi nu pot înțelege nașterea din nou. Nașterea din nou este o taină pentru oameni, nu poate fi înțeleasă. Ei nu înțeleg ce vrei să spui și minimalizează acest lucru spunând: „Ei bine, aceasta este din cauză că ai crezut ceva.” Vedeți, și dracii cred și se înfioară. Dar atunci când Dumnezeu a adus Viața pentru rasa umană, acela a fost un paradox, o înnoire. A o respinge înseamnă despărțire veșnică, iar a o primi înseamnă Viața veșnică.

Voi sunteți în aceeași situație ca Adam și Eva, iar dacă v-ar cere altceva, Dumnezeu ar fi nedrept față de ei. Fiecare Adam și Eva din seara aceasta, au în fața lor binele și răul, așa că puteți alege. Puteți alege sau respinge Cuvântul lui Dumnezeu. Puteți alege Cuvântul Lui sau puteți alege crezurile denotațiunilor voastre. Puteți alege ideile voastre moderne despre aceasta sau puteți fi născuți din nou și umpluți cu Duhul Sfânt.

„Pentru mine a trăi este Hristos.” (Filipeni 1.21). Aleluia! Eu cred că Același Dumnezeu care S-a revărsat în ziua de Rusalii peste Biserică, Stâlpul de Foc care S-a împărțit ca niște limbi de foc peste poporul Său, este în seara aceasta aici. Dumnezeul de atunci este și astăzi aici dându-ne același Duh Sfânt. Eu știu că acesta este un paradox și nu poate fi explicat. Noi nu putem explica emoțiile, strigătele, plânsetele și așa mai departe, pentru că felul cum lucrează Dumnezeu este un paradox. Dumnezeul cel nevăzut locuiește în inima omului și se face vizibil prin legitimarea Cuvântului Său, dovedind că este Același ieri, azi și în veci.

A fost un paradox când Isus din Nazaret, Fiul unui tâmplar, a hrănit cinci mii de oameni cu cinci pâini și doi pești. Aș vrea să văd pe cineva făcând aceasta. Ce fel de atomi a eliberat El atunci? Ce a făcut? Le-a dat pești gătiți, nu cruzi și a hrănit cinci mii de oameni. Amin.

Ce semnifică această pâine ruptă, crescută din nou, mâncată, ruptă, crescută din nou și mâncată? Aceasta înseamnă că El este Același Dumnezeu care a fost și atunci. El este încă Pâinea vieții pentru orice om care flămânzește și însetează după El. Bunătatea Lui este nepuizabilă.

Unii spun: „Noi nu avem nevoie de minuni, nu avem nevoie de paradox!”

El așteaptă. Acesta este Planul Lui; aceasta este ceea ce este El. El este Același ieri, azi și în veci și așteaptă să te întinzi și să-ți iei partea. Te temi să o faci? Preferi să mergi pe râu, să prinzi un pește și să-l prăjești tu, decât să-l ai în felul lui Dumnezeu? Întinde-te și spune prin credință: „Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci! Doamne, eu cred în Tine și Te rog să-mi dai Hrana, tăria și credința de care am nevoie,” și atunci veți vedea ce se va întâmpla, fiindcă El va sătura orice inimă sinceră. O va face.

Ce paradox a fost că după ce a hrănit cinci mii de oameni cu cinci pâini și doi pești, a ridicat și câteva coșuri pline de firimituri.

A fost un paradox când un Om cu picioare ca mine și ca tine, a umblat pe un lac ca Lacul Michigan, în timp ce furtuna era în toi.

Ați fost vreodată acolo să vedeți cum vin furtunile peste Marea Galileii? Când vântul a început să sufle năprasnic, valurile au aruncat barca într-o parte și-n alta, așa că toate speranțele de salvare erau duse. Ei erau pe mare și vâsleau de pe la patru după-amiaza, iar acum era cam straja a patra, pe la trei sau patru dimineața. Amin. Cât de departe au mers pe mare, iar pe El l-au lăsat pe partea cealaltă. Amin.

Și la straja a patra, El a venit la ei umblând pe valuri. Acesta era un paradox. Cum se putea face mai vizibil? El pășea peste valuri, fără să aibă nici o picătură de apă pe El. Explicați-mi acest lucru dacă puteți. Ce era acesta? Un paradox.

A fost un paradox când Petru, care nu l-a văzut niciodată în viața lui, a pășit în prezența lui Isus Hristos, fiindcă fratele lui, Andrei, i-a spus că El era Mesia. Și când Isus s-a uitat drept la el, fără să-l fi văzut niciodată până atunci, a spus: „*Numele tău este Simon și ești fiul lui Iona!*” acesta a fost un paradox. Dacă știți, spuneți-mi

cum a făcut-o. Era un paradox.

De ce? Pentru că El este Cuvântul, iar Biblia spune că *„Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.”* (Evrei 4.12). Aceasta dovedește că El era Cuvântul (Amin), *„Același ieri, azi și în veci.”*

A fost un paradox când Filip s-a dus să-l caute pe Natanael ca să-l aducă în prezența lui Isus, iar când a ajuns acolo, Isus i-a spus ce a făcut cu o zi în urmă. Acela era un paradox (Amin) care arăta că El era Cuvântul. *„Iată cu adevărat un israelit în care nu este vicleșug.”* *„De unde mă cunoști?”*, I-a zis Natanael.

„Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin.” (Ioan 1.47-48). Un paradox. Amin.

A fost un paradox atunci când un mic om de afaceri din orașul Ierihon, un critic al Domnului Isus, s-a urcat într-un copac și s-a ascuns ca să-L poată vedea pe El când va trece pe acolo. Dar când a trecut pe stradă, Isus s-a oprit chiar sub acel copac, și-a ridicat ochii în sus, l-a chemat pe nume și i-a zis: *„Zachee, dă-te jos degrabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta.”* (Luca 19.5). Un paradox, pentru că El nu-l văzuse niciodată până atunci.

A fost un paradox, când câteva mii de oameni din Ierihon, au râs și și-au bătut joc de El, când a plecat din cetate în dimineața aceea. Oamenii aruncau cu legume stricate după El și-i pot auzi pe preoții care ziceau: *„Hei, spune, am auzit că înviezi morți și că ești proroc! Uite, aici avem un cimitir plin. Este chiar și un preot, un om bun ca mine. Haide, ridică-l! Să te vedem cum îl înviezi!”* El nu a luat în seamă nici un cuvânt, din tot ce se spunea în jurul Lui, dar undeva, puțin mai încolo, la vreo două sute cincizeci de yarzi (228 metri), lângă un zid stătea un biet cerșetor care tremura de frig și striga: *„Oh, Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine!”* Aleluia!

Vedeți, la câteva mile depărtare de acolo, o chemare a lui Iosua a oprit soarele, iar aici, un biet cerșetor L-a oprit pe Fiul lui Dumnezeu, punându-se în calea Lui prin credință; cu aceeași credință pe care a avut-o și Iosua. Amin. A făcut aceasta fiindcă știa că dacă El era Fiul lui Dumnezeu, era Mesia manifestat și putea să-i redea vederea. Un paradox! O, Doamne! Cu siguranță era un paradox. Da, domnilor.

Este un paradox cum Dumnezeu a putut deveni Om și a murit. Dumnezeu, Viața veșnică, a putut deveni Om, viață naturală, a murit și a ajuns din nou Viața veșnică.

A fost un paradox cum marele Dumnezeu care umple tot spațiul și toată veșnicia, a putut veni jos ca Om, ca să salveze propria Sa creație. Dumnezeu a devenit una din creațiile Lui, fiindcă și-a creat propriul trup.

IeHoVaH Tatăl, a locuit în plinătate în Isus Hristos, Fiul Său. Isus a fost trupul lui Dumnezeu; Dumnezeu era reprezentat într-un cort, trupul lui Isus Hristos și astfel, Cel ce umple tot spațiul și toată veșnicia, a devenit Om. Amin. Înțelegeți ce vreau să spun? Oh, acesta era un paradox: cum El a putut să se facă astfel încât să sufere moartea pentru întreaga omenire.

Ce paradox a fost atunci când un Om a fost crucificat, omorât, străpuns în inimă cu o suliță romană de șase sau opt inch (15,4-20,3 cm), și a țâșnit sânge și apă! L-au luat de pe cruce mort, l-au înfășurat într-o pânză și l-au așezat în mormânt. Toți au mărturisit că era mort: centurionul a spus că este mort, luna a spus că este mort, stelele au spus că este mort, soarele a spus că este mort și pământul a avut o zvâcnire care spunea că este mort. Dar a treia zi, a putut să revină din nou la viață, nemuritor. Acesta este un paradox. Amin. El a spus: „*Am putere s-o dau (viața) și am putere s-o iau iarăși.*” (Ioan 10.18). Învierea Lui a fost un adevărat paradox al lui Dumnezeu.

A fost un paradox că Dumnezeu a ales niște pescari, și nu preoții educați, să-l

ducă Mesajul. Toți se așteptau ca atunci când va veni El, să meargă la farisei și saducheii și să le spună: „Fraților, voi sunteți cei care de-a lungul vremii ați ținut curată această denotațiune, de aceea am venit să vă iau. Părinții voștri vor fi mândri de voi când vor privi în jos din ceruri,” sau unde or fi fost. Eu mă îndoiesc de aceasta, fiindcă Isus le-a zis: „*Voi aveți de tată pe diavolul.*” A fost un paradox când El i-a condamnat pe fiecare dintre ei și le-a spus că sunt de la diavolul, apoi S-a dus la Marea Galileii, și-a ales niște pescari neștiutori care nu știau nici să-și scrie numele și le-a dat cheile Împărăției cerului, în loc să i le dea marelui preot Caiafa, fiindcă toți acei preoți au încercat să țină lucrurile lui Dumnezeu prin tradițiile lor.

Și iată că El a ales un grup de acolo de la râu. Când un om este instruit și educat în seminare și școli, El ignoră toate acestea și se întoarce spre un pescar neștiutor și îi dă cheile Împărăției. Amin.

Este un paradox atunci când un om Îl crede pe Dumnezeu pe Cuvânt. Cuvântul lui Dumnezeu a adus lumea la existență, iar în seara aceasta, voi trebuie să credeți același Cuvânt pentru că este Cuvântul făgăduit al lui Dumnezeu.

Uitați-vă la femeia care stătea la fântână. Ea a spus: „*Noi știm că atunci când va veni Mesia, ne va spune aceste lucruri.*” Uitați-vă, Dumnezeu a luat o femeie ușoară. Slavă lui Dumnezeu! Dumnezeu a vorbit cu o prostituată și i-a zis: „*Dă-Mi să beau!*” Aici este un paradox.

Ce paradox, că acea sămânță a Vieții veșnice, hotărâtă înainte de întemeierea lumii, putea locui în inima acelei biete prostituate, care fusese aruncată probabil în stradă. De ce? Pentru că fusese hotărâtă pentru Viața veșnică.

Când Mielul a fost junghiat înainte de întemeierea lumii, conform Bibliei, numele noastre au fost scrise în acea carte, iar Isus a spus: „*Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis,*” și: „*Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine; și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.*” (Ioan 6.44,37). Împrăștiați doar

Lumina!

Ce s-a întâmplat când acea Lumină i-a atins pe preoți? Ei au zis: „Acesta este un Beelzebul, un ghicitor, un drac!” dar El le-a răspuns: „*Voi aveți de tată pe diavolul.*” Vedeți? De acolo vin, pe când femeia aceea imorală avea sămânța hotărâtă mai dinainte ancorată în ea. Ce paradox! Astfel, când a fost lovită de Lumină, ea a spus: „*Doamne, văd că ești proroc.*” Prorocul este acolo unde este Cuvântul Domnului. Și El, Prorocul, avea Cuvântul, așa că femeia a zis: „*Văd că ești proroc. Noi știm că atunci când va veni Mesia, El va face aceste lucruri.*”

Iar El i-a răspuns: „*Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela.*”

Frate, în clipa aceea a lăsat găleata și a alergat în cetate, iar mărturia ei a salvat cetatea Sihar. Acesta a fost un paradox. Da, domnilor.

A fost un paradox când Dumnezeu a pus, la Cincizecime, Duhul Său în niște pescari săraci și fără școală și nu în marele preot Caiafa. A fost un paradox că Dumnezeu i-a ales pe cei care erau numiți rătăciți și nebuni, oameni care se clătinau, săreau și se manifestau ca niște nebuni.

Este un paradox că Dumnezeu a trecut pe lângă marea sinagogă, marele sinedriu și marii preoți școlarizați și a ales o grămadă de pescari neștiutori și needucați care nu știau altceva decât să creadă în El și în Cuvântul Său și să vadă rezultatele.

Dumnezeu a găsit cu cale să treacă pe lângă așa zisele lucruri sfinte ale lumii, și să aleagă o grămadă de „gunoarie” care au fost numiți „eretici” datorită felului lor de închinare, ca să facă prin ei o cale de salvare. Da, acesta este Adevărul și nu puteți să-L negați. Pavel spunea că-L slujește pe Dumnezeu „*după Calea pe care ei o numesc partidă.*” (Fapte 24.14). Da.

A fost un paradox când marele Stâlp de Foc venit din cer, Îngerul Domnului, a condus poporul Israel prin pustie. A fost un paradox când El a vorbit cu Moise dintr-un rug aprins.

Și opt sute de ani mai târziu, în Ioan 8.58, El a stat pe pământ și a spus: *„Adevărat, adevărat vă spun că mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu.”* Acesta era un paradox. A fost un paradox că „Eu sunt” a fost în rugul aprins și a vorbit cu Moise.

A fost un paradox ce s-a întâmplat după moartea Lui. Saul era un evreu cu nasul coroiat, plin de temperament, gata să dea la moarte Biserica și să-i aresteze pe creștini. Domnul avea un proroc pe nume Anania, care vorbea Cuvântul Lui, fiindcă Acesta venea la el. Și în timp ce păstorul Anania era acolo și prorocea, Saul mergea să-l prindă. Dar pe la mijlocul zilei, același Stâlp de Foc care a condus Israelul prin pustie, a venit jos și l-a trântit la pământ pe Saul. Oamenii din jurul lui nu l-au putut vedea, dar pentru Pavel, Lumina a fost atât de puternică încât a orbit. Amin. Era orb. Pentru el era real, în timp ce ceilalți nu au văzut nimic. Este un paradox. O, Doamne!

Ceea ce pentru mine este descoperit, pentru alții este ascuns. Acesta este motivul pentru care unii oameni nu pot sta în adunare să privească lucrarea Domnului, ci se ridică și pleacă, apoi batjocoresc, în timp ce alții se țin cu toată inima de aceasta. Este un paradox cum Dumnezeu a putut să-i facă pe oameni din aceeași carne. Este un paradox să vezi cum El face aceasta în fiecare zi. A fost un paradox ce s-a întâmplat cu Pavel.

Să știți că Pavel nu l-a văzut niciodată pe Isus în trup și a trebuit să accepte descoperirea exact ca și Petru, pentru că nici Petru nu l-a cunoscut după trup. Astfel, El i-a întrebat:

„Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?”

„Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții: Ilie; alții: Ieremia sau unul din proroci,” au răspuns ei.

„Nu aceasta am întrebat. Cine ziceți voi că sunt Eu?”

Simon Petru, drept răspuns, l-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu!”

Și El a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.

...și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui.” Vedeți? Un paradox.

El nu l-a cunoscut după trup, ci după lucrările și descoperirea Sa, fiindcă l-a văzut împlinind exact ce spune Scriptura.

Acesta este felul de paradox care scoate omul dintr-un crez formal și rece și-l aduce la Dumnezeu. Este un paradox să vezi că un om care citește aceeași Biblie, neagă aceasta, în timp ce altul îl crede și acceptă dovada Lui. Da, este un paradox, când îl vezi cum lucrează la inima unui om. Celălalt ar trebui să vadă că este același Dumnezeu și că crezul lui este greșit și contrar Cuvântului.

Când Dumnezeu își adevărește Cuvântul, dovedește că crezul tău este greșit. Amin. Nu vreau să fiu dur, dar acesta este Adevărul; este un paradox.

Am spus că voi vorbi treizeci de minute, și deși au trecut deja, mai am încă șase pagini de însemnări. Credeți în paradox? (Adunarea spune: „Amin!”). Amin, și eu cred. Înainte de a încheia, dați-mi voie să mai spun ceva. Ascultați! Nu demult, am fost în Sud și mi-am amintit că am un prieten bun acolo, un farmacist care este un

sfânt născut din nou, un om adevărat. Mergând prin oraș, i-am văzut numele scris pe ușa farmaciei, așa că am intrat să-l văd.

Când am intrat, s-a uitat peste ochelarii lui mici, așezați pe vârful nasului, și când m-a văzut, a zis: „Să nu-mi spui că acesta este fratele Branham,” după care a venit și m-a îmbrățișat. „Du-te și adu niște înghețată!”, i-a zis fiului său, apoi m-a întrebat: „Vrei o cafea?”

„Nu, fiindcă mă face nervos,” i-am răspuns eu. „Mai bine înghețată.” Și am avut o mică pătășie la o înghețată.

„Aș vrea să-ți spun ceva, frate Branham,” a zis el. „Eu am fost mai rezervat în a pune mărturie și în fața altor oameni.” Și așa am început să vorbim despre Domnul și bunătatea Lui. Bietul de el mi-a zis cu lacrimi în ochi:

„Vreau să-ți spun ceva ce poate părea ciudat, dar știi că tu mă vei înțelege.”

„Sigur că da, frate, spune ce este.”

Și el a zis: „În timpul crizei, eu și fiul meu, care atunci era tânăr, aveam această afacere. Oamenii erau săraci și nu aveau ce să mănânce, și ca să obțină un medicament trebuiau să facă o comandă și să stea la rând.

Poate mulți dintre voi își amintesc aceasta. Cu siguranță. Trebuia să stai la rând ca să obții acele medicamente sau ceva de mâncare.

„Într-o zi,” a continuat el, „stăteam acolo și citeam din Biblie, iar la un moment dat a intrat cineva pe ușă. Fiul meu s-a ridicat și s-a dus la tejea, și l-am auzit spunând: „Nu, nu putem face aceasta!” Am închis Biblia și am ascultat atent. Omul

care intrase, spunea: „Vă rog, domnule, soția mea este aproape leșinată.” Când m-am uitat, am văzut o pereche tânără, iar femeia era însărcinată. Tânărul a continuat: „Am stat la un rând lung de câteva blocuri, dar soția mea nu mai rezistă. Am rețeta de la doctor și ea trebuie să-și ia medicamentul imediat. Domnule, te rog să prepari medicamentul ca să-l ia, apoi o duc acasă, mă întorc înapoi la rând și aduc comanda.”

„Domnule, este împotriva ordinilor, nu putem face aceasta,” a repetat fiul meu. Atunci tânărul a spus: „Nu am știut aceasta. Îți mulțumesc, băiete,” și s-a întors să plece.

În clipa aceea am simțit că Cineva îmi spune în inimă: „Și Iosif și Maria au fost refuzați odată!” așa că m-am ridicat și am zis: „Stai puțin, tinere!”

Tânărul s-a oprit, iar prietenul meu a luat rețeta, s-a dus în spate și a preparat rețeta în timp ce tânărul soț își ținea soția de mână. La un moment dat, ea părea că leșină, așa că el a sprijinit-o de umărul său. Când a fost gata, a dus medicamentul la tânăr, iar acesta i-a zis:

„Îmi pare rău că a trebuit să fac aceasta, domnule.”

„Lasă, nu-i nimic,” a răspuns el.

Spunea că avea capul plecat, dar când i-a întins medicamentul, s-a întâmplat ceva. „Frate Branham,” a continuat el, „L-am văzut pe Isus. Am pus medicamentul chiar în mâna Lui. El era acolo, așa cum Îl înfățișează tabloul. N-am mai putut vorbi, iar omul s-a întors și a plecat. Crezi aceasta, frate Branham?”

„Sigur că cred,” am răspuns eu. „O cred cu toată ființa mea!”

Sfântul Martin din Tours, dacă ați auzit de el, era soldat. El călca pe urmele tatălui său, dar întotdeauna a simțit chemarea lui Dumnezeu. Istoria spune că într-un an a fost o iarnă foarte grea, iar la poartă stătea un cerșetor care murea de frig. Pe lângă el treceau mulți oameni care ar fi putut să-i dea ceva de mâncare sau o haină, dar nu au făcut-o. Era un bătrân murdar și nebăgat în seamă, care își ridica mâinile și striga: „Ajutați-mă, vă rog, că îngheț de frig. Dați-mi ceva să mă învelesc.”

A trecut pe acolo și sfântul Martin. El era un bărbat bun, care întotdeauna dădea tot ce avea. Fiind soldat, el avea o manta groasă, iar când a trecut pe lângă cerșetor, l-a privit și a văzut că nimeni nu-i dădea nimic. Oamenii treceau pe lângă el fără să-l ajute cu nimic. Atunci și-a dat jos mantaua, a scos sabia și a tăiat-o în două. O parte a pus-o pe umerii lui, iar cu cealaltă l-a învelit pe cerșetor ca să poată trăi peste noapte. Oamenii pe lângă care trecea pe stradă, îl priveau pe Martin și râdeau de el, zicând: „Ce caraghios este soldatul acela cu o jumătate de manta pe el!”

Se spune că în noaptea aceea, Martin s-a trezit din somn și a simțit că în camera lui era cineva, iar când a privit în jur, a văzut că acolo era Isus cu acea jumătate de manta pe umeri.

Acesta a fost sfântul Martin care a luptat pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna și a crezut în minunile lui Dumnezeu. El a crezut în vorbirea în limbi și tot ce au scris apostolii; a crezut tot ce spune Biblia, iar Dumnezeu a făcut minuni. Când l-a văzut pe Isus cu jumătatea de manta pe care i-a dat-o cerșetorului, el a știut că a împlinit Cuvântul lui Dumnezeu care spune: *„Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.”* (Matei 25.40).

Poate ziceți: „Dar omul nu a văzut nimic!”

Eu cred că a văzut. Cred că era o descoperire a lui Dumnezeu, pentru că a ținut

Cuvântul.

Și pentru că vorbim de paradox, am să vă mai arăt încă unul: „...**întâi vor învia cei morți în Hristos.**”

Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh.” (1Tesaloniceii 4.16-17). Da.

O, cum Își ține Dumnezeu Cuvântul în această epocă intelectuală! El este Același ieri, azi și în veci. Cum poate deosebi gândurile omului! Cum îl poate schimba încă pe om! El poate să-și țină fiecare Cuvânt pe care l-a făgăduit pentru timpul acesta, pentru că este Același ieri, azi și în veci. El Se manifestă încă și îngăduie să se facă poze cu Stâlpul de Foc, Același care l-a condus pe Israel; Același care a fost cu Domnul Isus; Același care a venit la Saul pe drumul Damascului; Același care l-a eliberat pe Petru din închisoare. Același Înger al lui Dumnezeu este în seara aceasta aici, făcând aceleași lucrări pe care le-a făcut atunci când era în trup pe pământ. De ce? Pentru că este Același ieri, azi și în veci.

Credeți în paradox? (Amin). Eu cred că Dumnezeu vrea oameni care să creadă în paradox.

Uite că am depășit timpul acordat, dar cred că putem vedea chiar aici un paradox. Amin. Cred că Dumnezeu vrea să Se descopere poporului Său, iar dacă poate găsi un bărbat sau o femeie, o fată sau un băiat care să pună deoparte propriile gânduri și să devină un întemnițat al Lui care îl crede, îi va arăta paradoxul.

El este Cuvântul: „*La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.*” (Ioan 1.1,14).

El a promis în Luca 17, că în zilele din urmă va fi la fel ca în zilele Sodomei, când cei aleși, gruparea lui Avraam, vor primi un semn ca și Avraam, iar gruparea lui Lot va primi un semn ca și Lot.

Este ciudat că am avut toți acești reformatori, ca Luther, Wesley, dar nu am avut nici un mesager al Cuvântului, al cărui nume să se termine cu terminația „ham.” Graham are șase litere, în timp ce Abraham are șapte. Noi i-am avut pe Moody, Sankey, Finney, Knox, Calvin, etc., dar nu am avut un „ham”, „tatăl popoarelor.” Avem unul acum, ceea ce este un paradox. Ați știut aceasta? (Adunarea spune: „Amin!”). Priviți cum procedează exact la fel, chemându-i pe oameni afară din Sodoma.

Dar amintiți-vă că și Avraam a avut un mesager în gruparea lui. Amin. Și ce semn a făcut în timp ce stătea cu spatele întors spre cort? El a zis: *„La anul pe vremea aceasta, mă voi întoarce negreșit la tine.”*

Vedeți, El l-a întrebat pe Avraam: *„Unde este nevasta ta, Sara?”* Și Avraam l-a răspuns: *„În cortul de la spatele Tău.”* Când a auzit ce spune El, Sara a râs în sinea ei, dar El a întrebat: *„De ce a râs Sara și a zis că așa ceva este imposibil?”* Ați văzut? Și Isus a zis: *„Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot se va întâmpla aidoma... și în ziua când Se va arăta Fiul omului.”* (Luca 17.28,30). *„...aceleași lucrări pe care le fac Eu.”* Cuvântul lui Dumnezeu spune clar că *„Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.”* (Ioan 15.7). Este un paradox să vezi împlinită o făgăduință a lui Dumnezeu, care a fost făcută cu două mii de ani în urmă. Etica bisericii i-a îndepărtat atât de mult pe oameni de acest lucru, dar Dumnezeu vine în mijlocul Bisericii Sale, și arde totul prin Cuvântul Său. Acesta este un paradox. Credeți în El? (Adunarea spune: „Amin!”).

Haideți să ne rugăm.

Dacă printre noi este cineva care dorește să vadă un paradox în viața lui, astfel ca inima să i se schimbe de la necredință, la credința în Dumnezeu, să ridice mâna și

să spună: „Doamne, amintește-Ți de mine!”

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Priviți cât de multe mâini s-au ridicat.

Tată ceresc, s-au ridicat atât de multe mâini încât nu pot să-i spun fiecăruia: „Dumnezeu să te binecuvânteze!” dar Tu îi cunoști pe fiecare dintre ei. Doamne, schimbă-le gândirea și fă să se întâmple un paradox, fiindcă se pare că au crezut numai de jumătate și s-au oprit la mijlocul drumului. Poate unii dintre ei aparțin de vreo biserică, dar cu toate acestea nu au crezut și nu au cunoscut timpul eliberării depline, ca să vadă că El este în stare să împlinească ceea ce a făgăduit. Totuși, noi pretindem că suntem sămânța lui Avraam, care nu s-a clătinat din pricina necredinței, ci s-a întărit tot mai mult în credință, laudându-L pe Dumnezeu. Tată, Dumnezeule, Te rog în Numele lui Isus să ai milă de ei.

O, Dumnezeule, vino în seara aceasta printre noi și dovedește că încă ești același Dumnezeu al minunilor. Fă un paradox, Doamne, și dovedește că Cuvântul Tău poate să cunoască încă gândurile și intențiile inimii. Tu ești Același Dumnezeu care i s-a arătat lui Avraam, Cel numit Elohim, Domnul Dumnezeu, Creatorul, Atotputernicul, Cel ce există prin Sine însuși. Tu ești încă același Dumnezeu veșnic, Același ieri, azi și în veci, iar sângele Fiului Tău a sfințit și a curățit o Biserică. O, dacă oamenii ar lua doar Cuvântul, fără să mai adauge vreun crez! El a spus: *„Eu sunt viața, voi sunteți mlădițele.”* Mlădițele poartă roadele viței, fiindcă viața din ele este viața viței. O, cât Îți mulțumim pentru aceasta, Doamne! Cât este de desăvârșit! În acest timp al necredinței, al superstițiilor și al diferitelor crezuri, Tu ești încă același Dumnezeu care poți aduce muște, păduchi, broaște și orice dorești, cum ai făcut prin Moise. Tu ești același Dumnezeu care trimiți ploaie de sus; ești Același care va turna foc din cer; ești Același ieri, azi și în veci.

O, Doamne Dumnezeule, arată-Ți slava salvându-i și umplându-i pe toți cei ce au ridicat mâna. Îndură-Te, Doamne. Să nu fie doar o rugăciune sau o ridicare de mână formală, nici ceva făcut din pricina influenței, ci să fie ceva venit din adâncul inimii, astfel încât oamenii să strige: „O, Doamne Dumnezeule, dă-mi o credință cu care să cred, să accept fiecare Cuvânt și să întăresc fiecare făgăduință cu „Amin!”

Îndură-Te, Tată, pentru că Ți-i încredințez în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Câți de aici cred că El este Același ieri, azi și în veci? Câți cred că femeia care s-a atins de haina Lui a fost vindecată? Acesta a fost un paradox. El nu a simțit firește atingerea ei, dar cu toate acestea a spus: „*Cine M-a atins?*” Ea nu s-a putut ascunde, iar El a găsit-o, i-a spus care era problema ei și a fost vindecată.

Biblia spune că El este Marele Preot care poate fi atins prin simțirea neputințelor noastre. Câți bolnavi cred aceasta? Ridicați mâna. Credeți și vom vedea cât este de adevărat acest lucru.

Voi ziceți: „Cum se poate primi acest lucru, frate Branham?” Crezând Cuvântul așa cum este scris. Nu vă luați după ce spune unul sau altul, ci credeți întocmai cum este scris. De ce acceptați interpretarea cuiva, când El vă va judeca după Cuvântul scris? Acesta este Etalonul după care veți fi judecați, iar El veghează asupra Etalonului Său. Nu este nimic în neregulă cu El; este Cuvântul lui Dumnezeu, iar noi vom fi judecați după El.

„Dacă rămâneți în Mine...” aceasta este credința, și *„dacă rămân în voi cuvintele Mele, fiindcă El este Cuvântul, „cereți orice veți vrea, și vi se va da.”*

Acum atingeți-vă de haina Lui și spuneți: „Doamne Isuse, eu cred din toată inima că trăim în timpul din urmă și că Tu ești Același Dumnezeu care a făcut minunile despre care ne-a vorbit păstorul în Cuvântul din seara aceasta. Doamne, eu cred că ești Marele Preot, de aceea Te rog să-mi îngădui să mă ating de haina Ta, apoi vorbește-mi prin fratele acesta care susține că vorbești prin el, pentru că el nu mă cunoaște, dar Tu mă cunoști.” Astfel, veți vedea că El este același Dumnezeu al minunilor și că poate face din nou un paradox, un lucru inexplicabil pe care omul nu-l poate înțelege sau explica.

Veți crede? (Adunarea spune: „Amin!”). Deci, dacă o va face, vom ști că este un

paradox, nu-i așa? (Amin). Să credeți, pentru că voi chema rândul de rugăciune.

Va trebui să vă separ. Haideți să începem din partea aceasta. Cei care știu că nu-i cunosc, să ridice mâna. Câți sunt bolnavi și au o cerere înaintea lui Dumnezeu? În ordine. Cei care credeți, spuneți: „Doamne Isuse, Cel care ești Același ieri, azi și în veci, lasă-mă să Te ating. Credința mea se îndreaptă spre Tine, acolo, la dreapta lui Dumnezeu, și știu că Duhul Sfânt care a fost în Tine, este în seara aceasta aici. Doamne, lasă-mă să Te ating prin credință!” Astfel, veți vedea că dacă este Autorul paradoxurilor, El va aduce aceste lucruri la existență. Fiți doar respectuoși.

Aici stă o doamnă de culoare care suferă cu rinichii. Ea a avut o operație. Eu nu o cunosc, nu-i așa doamnă? Sunt un străin pentru tine. Ți-am spus adevărul, nu-i așa? Crezi că El este același Dumnezeu care i-a vorbit femeii care s-a atins de haina Lui? Tu m-ai atinge degeaba pe mine, dar aici este Marele Preot care poate fi atins prin suferințele noastre. Este adevărat? Tu crezi. Când te-ai rugat să fii tu aceea, ai fost atinsă de Ceva și imediat după aceea te-am strigat. Este adevărat? În ordine. Operația pe care ai avut-o, nu a prea reușit și ești alarmată pentru că nu te simți prea bine. Dacă Domnul Isus îmi va descoperi cine ești, așa cum a făcut cu Simon, vei crede că sunt prorocul Lui, slujitorul Lui? Da? Ești doamna Pigrum. Așa este. Crede din toată inima și vei fi bine, pentru că credința ta te face sănătoasă.

Credeți din toată inima? („Amin”). Dar cei din partea aceasta, credeți?

La capătul rândului de acolo stă un om care are probleme cu ochii. Nu știu dacă știe că vorbesc cu el. Da, acum se uită la mine. El simte Duhul. Puteți vedea Lumina care este deasupra lui? Domnule, numele tău este Oris și ești îngrijorat pentru ochii tăi, dar Hristos te face bine prin credință.

Întrebați-l dacă-l cunosc sau dacă l-am văzut vreodată până acum. Nici pe femeie nu am cunoscut-o, ceea ce înseamnă că aici este un paradox. Credeți aceasta? („Amin”). El este Același ieri, azi și în veci și a promis că *lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi.*”

Așa S-a identificat că este Mesia. Este adevărat? („Amin”). Ei bine, El este Același ieri, azi și în veci. Voi știți că eu nu pot să fiu Mesia, ci sunt doar un om, fratele vostru. Dar Duhul Sfânt de aici este Mesia; El este Călăuzitorul; El este Cel ce cunoaște totul, pentru că eu nu-i cunosc pe oamenii aceștia.

Acolo stă o femeie de culoare care are probleme cu tiroida. Crezi că Dumnezeu poate să-mi spună cine ești? Ești doamna Kelly. (Femeia strigă: „Așa mă cheamă!”). Așa este.

Credeți din toată inima? („Amin”).

Doamna aceea din spate se numește Swanson și are o problemă nervoasă. Crezi că Dumnezeu te poate face bine? Dacă crezi din toată inima, o poți avea. Dumnezeu te face bine.

Credeți? Eu nu-i cunosc pe oamenii aceștia. Întrebați-i dacă-i cunosc. Este un paradox.

Un moment... Lumina este peste femeia de acolo. Știu cine este. Nu te îngrijora, doamnă Collins, fiindcă lucrul acesta îți face rău. Va ieși bine. Dumnezeu dă călăuzirea. Eu o cunosc pe femeia aceasta. Este din Indiana, Kentucky, iar soțul ei este unul din diaconii bisericii mele, un om foarte cumsecade. Peste ea este o Lumină. O puteți vedea? Ea este bolnavă și supărată cu privire la un lucru pe care nu știe dacă trebuie să-l facă sau nu. Soră, nu te mai frământa, pentru că va fi bine. El cunoaște problema și te va călăuzi dacă îi dai voie.

Amin. El este Același ieri, azi și în veci. El este un paradox, iar noi îi suntem recunoscători. Credeți? („Amin”).

Dacă credeți, ridicați-vă în picioare, acceptați-L și spuneți: „Doamne Dumnezeule,

vin la Tine în Numele lui Isus Hristos și Te rog să lucrezi în mine, ca să aduci slavă, binecuvântări și putere. Îngăduie să se întâmple chiar acum un paradox în inima mea, fiindcă cred.” Credeți din toată inima!

Ridicați mâinile în timp ce vom cânta cântarea aceea veche: „Îl iubesc căci El m-a iubit întâi.” Închideți ochii. Închideți orice fel de gând și lăsați-L pe Isus Hristos să intre în voi și atunci fiecare veți fi vindecați și umpluți cu Duhul Sfânt.

Este suficient un singur paradox ca să pună în clocot locul acesta. Isus Hristos este aici. Cine poate explica aceasta? Întrebați-i pe oamenii aceia. Întrebați-i cum se numesc. Totul este înregistrat pe bandă. Mergeți și întrebați-i și veți vedea că nu știu nimic despre ei. Cine face aceasta? Dumnezeu în această epocă intelectuală.

„Nu este nici un picur de apă în cer!” spunea știința din zilele lui Noe, dar a plouat pentru că așa a spus Dumnezeu.

Cum se pot întâmpla toate aceste lucruri? Nu știu, dar Dumnezeu a promis și El este Același ieri, azi și în veci. Aleluia! Eu Îl iubesc pentru că El m-a iubit întâi și mi-a deschis ochii orbi să pot veni să văd prezența Lui și să știu că este aici. Amin și amin.

Să ridicăm mâinile și să-L laudăm în timp ce vom cânta. Glorie lui Dumnezeu! Mulțumiri fie aduse Domnului Isus Hristos, pentru bunătatea și îndurarea Lui! Dumnezeu să vă binecuvânteze. Amin.

- Amin -